

[M. C. Jensen.]

rolige mig med at sige, at vi har en Fiskerilov, hvor man udtrykkeligt har anført, hvilke Regler der kan anvendes for dette Erhverv, og at man naturligvis ikke kan vedtage en Lov, der ophæver en anden Lov, medmindre det nævnes. Det er muligt, og hvis Ministeren kan sige saadan, er jeg ganske tilfreds. Jeg er tilfreds med mit Partis Ordførers Udtalelser, jeg er tilfreds med Lovforslaget, som det foreligger, og jeg ønsker ikke at gøre Bemærkninger vedrørende Lovforslaget, naar blot Fiskerne maa faa Lov til at udføre deres Gerning paa sædvanlig Maade og ikke bliver forhindret i at faa de til deres Redskaber nødvendige Arealer paa Strandbredderne.

Det kan maaske hævdes, ikke mindst af den ærede Ordfører for Det radikale Venstre (Veistrup), som talte om, at Lovforslaget havde ligget saa længe i Folketinget, at det er noget sent at komme med disse Bemærkninger, og jeg kunde naturligvis have faaet dem fremsat ved en anden paa et tidligere Tidspunkt. Jeg vil imidlertid antage, at Statsministeren er i Stand til at berolige mig. Jeg maatte have Lov til at gøre disse Bemærkninger af Hensyn til det Erhverv, som jeg føler mig knyttet til.

Gunnar Fog-Petersen: Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke for paa nogen Maade at modarbejde Lovforslagets Tendens, som jeg finder i allerhøjeste Grad god, og som jeg paa det varmeste kan slutte mig til, men for at gøre nogle Bemærkninger om det Princip, som ligger til Grund for Lovforslagets § 30, der forbyder Friluftsklamer uden for Gader, Veje og Pladser i Byer og bylignende Bebyggelser. Det, min Indvending gælder, er, at man fra Lovgivningsmagtens Side træffer en Bestemmelse, som bunder i et rent æstetisk Synspunkt. Saa snart der er Tale om, at disse Skilte staar i Vejen for Udsigten for Automobilister eller andre Færdselister, saa snart der er Tale om, at praktiske Hensyn gør sig gældende, saa væk med dem! Jeg har heller ikke taget Ordet, fordi jeg er en Tilhænger af saadanne Skilte og synes, at de i Almindelighed er smukke — de kan undertiden se bedre ud end udækkede Lossepladser. Det er slet ikke det, jeg vil ind paa, men Udgangspunktet for mine Bemærkninger er, at man ud fra et rent æstetisk Skøn træffer Lovforanstaltninger, gennemfører et Paabud. Thi det Spørgsmaal maa jo rejse sig: Hvem skal afgøre, om noget er smukt, eller det ikke er smukt? Det siges i Lovforslaget, at Fredningsnævnene hidtil

har kunnet bestemme over den Slags Skilte, hvis de efter Nævnets Skøn virker forstyrrende paa et Steds landskabelige Skønhed. Det er muligt, at Nævnene kan skønne rigtigt, men det er ogsaa muligt, de kan skønne forkert. Der findes intet Kriterium for, hvad der er smukt, og hvad der ikke er smukt, og derfor kan der ikke lovgives derom. Hvis man vilde gaa videre ad denne Vej og sige: Ja, nu synes vi ikke om farvede Reklamer i Byerne, eller nu synes vi ikke om brogede Bekendtgørelser i Bladene, eller nu synes vi ikke om Jazzmusik — muligvis synes man heller ikke om en Mode, der gør Kjolerne meget korte eller meget lange —, hvis man altsaa vil gaa videre ad den Vej, kan man komme ud i en Udvikling, som er uholdbar, og derfor mener jeg, at man i sine Bestræbelser her er gaaet for vidt. Man er traadt over Tærskelen og kommet ud i noget, som er af rent æstetisk Art, og som ingen i Virkeligheden kan dømme om. Man kan lige saa godt have Ret, som man kan have Uret. Nogle synes maaske, at saadanne Reklamer virker oplivende og smukt; hvis man kommer i Nærheden af Byen, kan man mærke det pulserende Liv, naar man ser disse Reklamer, medens man ellers har en graa og trist Vej med Sand og Klitter, hvor der hverken er Farver eller Livlighed af nogen Art. Derfor vil jeg udtale Haabet om, at man ikke vil gaa videre ad denne Vej. Jeg tror, man her er inde paa et Plan, som ligger uden for de i øvrigt prisværdige Bestræbelser; Lovforslaget er Udtryk for:

Statsministeren (Stawning): Ogsaa i dette Tilfælde kan jeg takke for den almindelige Tilslutning, som er ydet det foreliggende Lovforslag, og for den Elskværdighed, hvormed man har givet Regeringen Tilsagn om at føre Sagen igennem uden yderligere Besvær.

Jeg tror, jeg kan berolige det ærede Ilte tingvalgte Medlem (M. C. Jensen) med Hensyn til Fiskeriets Interesser. De er varetaget paa forskellig Maade, saaledes som det ærede Medlem ogsaa selv er opmærksom paa. Og da det ikke i det foreliggende Lovforslag er bestemt, at Fiskerilovens § 21 skal ophæves, ophæves den ikke — saa bestaar den altsaa fremdeles, uanset at der bliver gennemført en ny Lov om Naturfredning. De Rettigheder, der er sikret Fiskerne gennem Fiskeriloven, kan altsaa til enhver Tid gøres effektive i Henhold til dennes Bestemmelser. Desuden er der jo i Lovforslaget taget særlige Hensyn, naar Arealer, der kommer i Betragtning, anvendes til Erhvervsvirksomhed, hvilket er et